

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514202955
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2514202955.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Daše Kontríkovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X, XXX XX K., o zaplatenie 1.892,18 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 7C/153/2014-82 zo dňa 31. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a závislom výroku IV. r u š í a v zrušenom rozsahu mu vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie poplatkov v sume 61,66 eura zastavil. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.013,23 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.892,18 eura od 10.04.2014 až do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 120 eur, vždy do 25. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky. Výrokom III. v prevyšujúcej časti o zaplatenie zmluvného úroku za obdobie od 29.04.2014 a úroku z omeškania z nezaplatených úrokov žalobu zamietol. Výrokom IV. súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 94,06 %.

1.1 Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 215 ods. 1, § 216 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“).

1.2 Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami sporu vznikol dňa 21.11.2012 záväzkový právny vzťah založený úverovou zmluvou č. 000000000019193, na základe ktorej sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi bezúčelový bezhotovostný úver v sume 2.000 eur za podmienok pre poskytnutie úveru stanovených uvedenou zmluvou a Všeobecnými obchodnými podmienkami (v ďalšom texte „VOP“). Strany sa dohodli na fixnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 12,90 % ročne. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť v 120 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške po 29,90 eura, splatných do 15. dňa v mesiaci s tým, že prvá splátka úveru bola splatná dňa 17.12.2012 a celý úver mal byť splatným dňa 15.11.2022. Za správu úverového účtu sa žalovaný zaviazal platiť žalobcovi poplatok v sume 1,99 eura mesačne. Celkom sa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3.826,80 eura, ktorá v sebe zahŕňala tak istinu reálne poskytnutého úveru, ako aj celkové náklady žalovaného spojené s úverom. RPMN podľa zmluvy

bola 15,80 %, priemerná RPMN podľa zmluvy bola 19,37 %. V zmluve sa strany dohodli na výške úrokov z omeškania 8 % ročne z dlžnej splátky úveru, ako aj na práve žalobcu žiadať od žalovaného predčasné splatenie zostatku celého úveru s príslušenstvom v prípade, že žalovaný nebude plniť zmluvné povinnosti, vrátane omeškania žalovaného s platením ktorejkoľvek splátky úveru. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov žalovaného voči žalobcovi vyplývajúcich z tejto zmluvy. Súčasť zmluvy tvorili VOP a sadzobník poplatkov. Žalovaný porušil platobnú disciplínu, preto žalobca po predchádzajúcich upozorneniach vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru k 09.04.2014. Súd prvej inštancie uviedol, že nemal dôvodné pochybnosti o tom, že žalovaný nesplatil celý úver, ani že dlžná istina úveru aj s príslušenstvom zodpovedala sume uplatnenej v žalobe, pretože žalovaný túto skutočnosť nenamietal, nerozporoval ani splnenie zákonných podmienok pre zosplatenie úveru. Predmetná zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože žalobca poskytol žalovanému plnenie v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní zmluvy a pri plnení zo zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Ide o tzv. formulárovú zmluvu na predtlačenom formulári, do ktorej boli dopísané iba niektoré údaje.

1.3 Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje také nedostatky, s ktorými by zákon spájal sankciu bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, a preto súd prvej inštancie žalobe ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel, s výnimkou úrokov z úveru za obdobie po zosplatení úveru a úrokov z omeškania z vyčíslených úrokov z úveru (II. výrok).

1.4 Žalovanému povolil zaplatiť žalobcovi súdom uloženú sumu v pravidelných mesačných splátkach pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky, keď prihladol nielen na žiadosť žalovaného, na výšku súdom uloženej povinnosti, na osobné, rodinné a majetkové pomery žalovaného, na žalovaným tvrdené vysoké životné náklady v hlavnom meste, na jeho ďalšie dlhy z iných úverových vzťahov, ale aj na jeho nadštandardný mesačný príjem, na skutočnosť, že od uzavretia úverovej zmluvy mal žalovaný dostatok času na úhradu aspoň časti dlžnej sumy. Súd prvej inštancie zohľadnil aj oprávnený záujem žalobcu ako veriteľa žalovanej pohľadávky na úhradu dlžnej sumy v časovom horizonte maximálne 3 rokov od právoplatnosti tohto rozsudku, čo je v súlade s ustálenou súdnou praxou. Súd prvej inštancie preto umožnil žalovanému splácať dlžnú sumu v splátkach po 120 eur mesačne, a nie po 30 eur, ako to navrhoval žalovaný. Súd prvej inštancie však zohľadnil skutočnosť, že zaplatenie priznanej sumy v splátkach nebude predstavovať výrazný neprimeraný zásah do majetkovej sféry žalobcu.

1.5 V časti 12,90 % ročného zmluvného úroku z dlžnej istiny úveru za obdobie po zosplatení úveru súd prvej inštancie žalobu zamietol (III. výrok) z dôvodu, že ak veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie úrokov z úveru. V tejto súvislosti konajúci súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012. Ak veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, tak má nárok na úrok z úveru iba ku dňu, kedy sa stal splatným celý úver. Počnúc prvým dňom omeškania dlžníka/spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa spájajú sankcie, avšak nemôžu sa s ním spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok úverovej (spotrebiteľskej) zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, táto právna úprava je na škodu neprospech spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťuje sa sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu zákonného inštitútu úrokov z omeškania (nariadenie vlády ČR č. 142/1992 Zb. § 1 a nasl). Dohoda o platení úrokov aj po zosplatení úveru je odklonom od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ/ES vo veci C-415/11 Aziz, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/424/2015 zo dňa 21.9.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/107/2016 zo dňa 19.6.2017, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/264/2016 zo dňa 27.9.2017 a sp. zn. 15Co/439/2016).

1.6 Súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v časti úrokov z omeškania z vyčíslených úrokov z úveru (III. výrok) z dôvodu, že zohľadnil spotrebiteľský charakter predmetného zmluvného vzťahu, na ktorý sa vždy

prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom Občiansky zákonník neumožňuje veriteľovi pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka požadovať aj príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky, t. j. ani úroky z omeškania z úrokov z úveru, a to ani v prípade, že sú vyčíslené, pretože aj vyčíslený úrok je stále „len“ príslušenstvom pohľadávky, a nie pohľadávkou samotnou. V tejto časti žalobca preukázateľne požadoval úroky z omeškania z úrokov z úveru, tzv. anatocizmus, t. j. požadovanie úrokov z úrokov, čo slovenský právny poriadok neumožňuje, súdu preto neostávalo nič iné, iba žalobu zamietnuť aj v tejto časti.

1.7 V spore mali čiastočný úspech obe strany sporu, žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 2.013,23 eura spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.892,18 eura od 10.04.2014 až do zaplatenia, čo predstavuje 97,03 % predmetu sporu. Žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie časti uplatneného príslušenstva, čo súd prvej inštancie na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania nezohľadňoval. Nakoľko žalobca mal vo veci vyšší úspech než žalovaný a súd prvej inštancie nezistil existenciu žiadnych dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 C. s. p., súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 C. s. p., a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vypočítaný ako rozdiel medzi pomerom úspechu žalobcu vo veci samej (97,03 %) a procesným úspechom žalovaného v časti zastavenia konania (2,97 %) v zodpovedajúcom rozsahu 94,06 % (IV. výrok), o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Výrok III. a výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalobca dôvodil tým, že nárok na zaplatenie zmluvného úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Dlužník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Ak zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky do zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami, ktoré však neexistujú alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Žalobca podporne poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017 z 29.05.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2017-83 zo dňa 27.03.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/206/2018-175 zo dňa 27.11.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/116/2017 zo dňa 19.06.2018. Zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej (t. j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje, nejde teda ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka a žiadne - ani citované ani iné - zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje.

2.2 Podľa žalobcu súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Žalobca svoje tvrdenia podložil rozhodnutiami iných súdov a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/243/2007 zo dňa 27.11.2008 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/2/2016 zo dňa 27.07.2016. Obdobne rozhodli odvolacie súdy aj v týchto rozhodnutiach z aktuálnej rozhodovacej praxe - rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/145/2017 zo dňa 27.3.2018, podľa ktorého pri posudzovaní dôvodnosti podaného odvolania odvolací súd urobil záver, že v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. možno považovať takýto výsledok konania, v ktorom bola žalobcovi priznaná celá výška istiny, za úspech žalobcu v konaní, a z toho dôvodu úspešnému žalobcovi patrí náhrada trov konania podľa uvedeného ustanovenia. Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/14/2019 - 215 zo dňa 28.06.2019, kde odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, pričom

poukázal na to, že pokiaľ ide o nárok, v ktorej časti bol návrh zamietnutý, ide o príslušenstvo časti uplatnenej pohľadávky žalobcom, ktoré nebolo samostatným predmetom, a preto treba pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konania vychádzať z toho, že žalobca bol v konaní úspešný v plnom rozsahu. Žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 C. s. p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v celom rozsahu a aby súd žalobcovi priznal náhradu trov konania a trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C. s. p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. á contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec v zrušenej časti vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie po späťvzatí žaloby v časti 61,66 eura bolo zaplataenie istiny 1.892,18 eura (nesplatená istina ku dňu zosplatenia), zmluvný úrok vyčíslený v sume 111,27 eura (nezaplatený úrok splatný ku dňu podania žaloby), úrok z omeškania vyčíslený v sume 9,78 eura (zmluvný úrok z omeškania z omeškaných splátok), úrok 12,90 % ročne z nezaplatenej istiny od 29.04.2014 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 10.04.2014 do zaplataenia, keď z dôvodu riadneho nesplácania úveru, poskytnutého žalovanému žalobcom Úverovou zmluvou č. 000000000019193 zo dňa 21.11.2012 žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný a výzvou zo dňa 18.03.2014 vyzval žalovaného, aby do 09.04.2014 uhradil celý dlh vo výške 2.038,52 eura na účet žalobcu.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby v rozsahu nároku na zaplataenie zmluvného úroku vo výške 12,90 % ročne z nezaplatenej istiny v sume 1.892,18 eura po predčasnom zosplatení za obdobie od 29.04.2014 do zaplataenia a úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 10.04.2014 do zaplataenia, ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

7. Odvolateľ odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

8. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné vyriešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolací dôvod žalobcu, bola otázka danosti nároku na zaplataenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru žalobcom a danosť nároku žalobcu ako veriteľa na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatenia.

9. Odvolací súd konštatuje, že priamo sa k otázke nároku na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vyjadril Najvyšší súd SR až vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať

úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

10. Podľa Čl. ods. 2 C. s. p. je právna istota stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

11. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty. Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. Takouto najvyššou súdnou autoritou nepochybne je aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

12. S poukazom na citované ustanovenie Čl. 2 ods. 2 prvá veta C. s. p. sa odvolací súd stotožňuje s vyššie uvedenou argumentáciou Najvyššieho súdu SR a konštatuje, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vychádzal z odlišného právneho názoru (avšak až do uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu prevládajúceho v rozhodovacej činnosti krajských súdov i súdov nižšieho stupňa), čím jeho rozhodnutie v napadnutej časti zmluvných úrokov po zosplatnení úveru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Z obsahu spisového materiálu jednoznačne nevyplýva, akú sumu mal žalovaný zaplatiť z dôvodu zmluvného úroku vo výške 12,9 % ročne ako ceny peňazí do konečnej splatnosti úveru - teda do 15.11.2022 a akú sumu z uvedeného dôvodu zaplatil. Z prehľadu úhrad a ich započítania, predložených žalobcom súdu prvej inštancie pritom vyplýva, že ide o anuitné splátky, teda splátky pri ktorých sa nemení výška splátky počas obdobia splácania úveru, mení sa len pomer medzi výškou istiny a výškou úroku, keď na začiatku splácania úveru je vyšší pomer úroku oproti istine, ku koncu doby splácania je väčší pomer istiny oproti úroku. Nie je teda možné, aby súd jednoduchým matematickým výpočtom zistil, akú sumu zaplatil žalovaný z dôvodu zmluvných úrokov a akú sumu mal do konečnej splatnosti úveru ešte na úrokoch zaplatiť. Až po zistení uvedených údajov - pričom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi - za dohodnuté obdobie splácania úveru je možné zistiť, akú sumu je ešte žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi z dôvodu zaplatenia zmluvného úroku odo dňa predčasnej splatnosti úveru do zmluvne dohodnutej konečnej splatnosti úveru.

14. K odvolacej námietke žalobcu vo vzťahu k nepriznaniu úroku z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sú úroky a úroky z omeškania príslušenstvom pohľadávky. Súdna prax riešila aj otázku možnosti požadovať úroky z omeškania z úrokov (zmluvných), pričom Najvyšší súd Českej republiky konštatoval (sp. zn. 33Cdo/2041/2008 publikované pod R (Č) 5/2006), že Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) v prípade omeškania s platením príslušenstva pohľadávky (dohodnutých zmluvných úrokov); tým nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny. S poukazom na citované rozhodnutie je zřejmé, že súd prvej inštancie sa správne vyrovnal aj s vyššie uvedeným nárokom žalobcu, súd prvej inštancie však nerozhodol o celom predmete nároku žalobcu na úrok z omeškania z nezaplatených úrokov, pretože žalobca sa domáhal tohto nároku od 10.04.2014 a zo znenia výroku III. nie je jednoznačné v akom rozsahu je úrok z omeškania zamietnutý.

15. Odvolací súd záverom konštatuje, že súd prvej inštancie v napadnutom III. výroku nesprávne právne vec posúdil (v časti zaplatenia zmluvného úroku z nezaplatenej istiny po zosplatnení), bolo preto potrebné tento napadnutý výrok zrušiť postupom podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a súčasne zrušiť aj závislý výrok o nároku na náhradu trov konania. V zmysle § 391 ods. 1 C. s. p. odvolací súd súdu prvej inštancie vec v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne preskúma v zrušenom rozsahu a v tomto rozsahu sa bude zaoberať vecnou a právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku na zmluvný úrok z istiny po zosplatnení úveru v zmysle záverov rozhodnutí súdnych autorít. Vykonané dokazovanie komplexne vyhodnotí, následne vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. riadne odôvodní s prihliadnutím na konkrétne zistenia vo veci. V novom rozhodnutí rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.). V zmysle § 391 ods. 3 C. s. p. je súd prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu viazaný.

16. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).